

зочарования и отчаяние. Отъ тукъ и рѣшения къмъ крайности. Мнозинството рѣшава да придружи руситѣ и се засели задъ Дунава. Рѣшени да не се връщатъ и да не оставятъ прѣкраснитѣ си домове и богатства въ ржцѣтѣ на турцитѣ, тѣ се подпрататъ и всрѣдъ приготовленията за изселване почватъ да горятъ, трошатъ и коренятъ. Три четвърти отъ Сливенъ остава въ пламъци и пепелъ. Отъ тая дата почти половината отъ историята на Сливенъ прѣзъ XIX-я вѣкъ ни отнася къмъ сждбата на сливенци, разпрѣснати въ Влашко, Молдавия, Бесарабия и Кримъ.

Шарамполъ.

Подъ това название се разбиратъ каменнитѣ стѣни, съ които е билъ заобиколенъ Сливенъ до 1829 г. Тия стѣни сж наподобявали срѣднѣвѣковнитѣ огради и укрѣпления на укрѣпенитѣ градове, но тѣ не датиратъ отъ българското царство, а отъ срѣдата на робството ни подъ турцитѣ.

Шарамполътъ е билъ построенъ за охрана на Сливенъ отъ разни разбойнически нападения. Послѣднитѣ сж били чисто турски и сж останали въ измѣнената паметъ на българското население подъ изразитѣ „даалийско“, „капасъшко“ и въ по-ново врѣме — „кърджалийско“. Тия нападения сж били въоръжени и масови. Сганъ отъ малоазийски мухамедани, отъ разни тюркски колѣна, сж нахълтвали въ П-ва за да грабятъ и разсипватъ цѣли села между Одринъ и двѣтѣ морета, а най-вече въ днешна южна България. Отъ тия турски разбойници сж страдали прѣко българитѣ, а посрѣдствено и турцитѣ, защото първенцитѣ турци сж владѣли като спахии, заими и богати чифликчии цѣли български заселища и земледѣлческитѣ райони. Съ ограбването и разпиляването на българскитѣ селени по тия краища страдали сж материално и тѣхнитѣ експлоататори — султани, беюве и паши. Ето защо за охрана на заселищата противъ тия разбойници съдѣйствували сж и самитѣ турски власти.

Заграждането на Сливенъ съ стѣни е станало още и по съображението да се запази единъ богатъ индустриаленъ и промишленъ центъръ. Ето защо, Сливенъ е билъ единъ отъ най-рѣдкитѣ градове, които се удостояватъ съ подобна